

Но когда помысла какъ ч'ловѣкъ се выкамъ,
И какъ самъ подложенъ на всеобща должносшь,
И нищ' не помага ако и въздыхамъ,
Защо м' ожидава смершь, червіе, гнилосшь.
Тогда горко плача!

Вінолюбъ.

Що ме учишь милый друже!
Ты на шолка мудросшь.
Когдашо ми духъ не може,
Да вникне безъ прудносшь,
Въ Граммашика, Ришорика,
И въ шо Спїхошворсшво,
Въ коешо ми спава мака,
Ща загубимъ чувсшво.
Що ми преба шолко рѣчи,
Да учимъ сосъ прудносшь,
Когдашо му не приличи,
Да ги думамъ съ презвосшь!
Паче глядай научи ме,
Да си пиємъ вінце,
И да выкамъ осшави ме,
До гдѣ м' иска сердце.